

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **R. G. M.,**
zastoupeného Mgr. Viktorem Klímou, advokátem
sídlem Melantrichova 477/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, čj. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, Mgr. Viktoru Klímovi, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 12.342 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci, správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 21. 10. 2020, čj. X, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území

členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 6 měsíců. Protože žalobce požádal dne 7. 9. 2020 o mezinárodní ochranu, v souladu s § 118 odst. 4 v návaznosti na § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, se do doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodlo Ministerstvo vnitra ČR (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku, kterým podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) odvolání zamítlo a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného.
3. Žalobci byl k jeho žádosti ustanoven zástupce z řad advokátů usnesením ze dne 3. 6. 2021, čj. 1 A 4/2021-70, poté, co bylo předchozí usnesení soudu o nevyhovění této žádosti žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 13. 5. 2021, čj. 1 As 83/2021-30. Uvedený rozsudek NSS nabyl právní moci dne 17. 5. 2021. Ustanovený zástupce doplnil žalobu žalobce podáním ze dne 9. 6. 2021, doručeným soudu dne 15. 6. 2021.

II. Obsah žaloby, doplnění žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce v úvodu své žaloby obecně namítl, že byl napadeným rozhodnutím, včetně závazného stanoviska ze dne 16. 9. 2020, ev. č. X, zkrácen na svých právech, neboť obě jsou v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, s § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), resp. článkem 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
5. Žalobce nepopřel skutečnost, že se na území ČR zdržoval nelegálně. O tomto svém protiprávním jednání však nevěděl. Žalobce si je vědom, že jej tato skutečnost neomlouvá, ale dle jeho názoru je nutné zohlednit, že se nejednalo o úmyslné porušení zákona. Poté, žalobce zjistil, že je jeho pobyt neoprávněný, požádal o mezinárodní ochranu. Důvodem byla skutečnost, že se obává svého návratu do vlasti, protože mu tam hrozí nelidské a ponižující zacházení. To odůvodňuje zvýšeným rizikem, že se o něj budou zajímat státní orgány jeho země původu, neboť ve vlasti již několik let nežije, a proto jim bude zřejmé, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. V jeho vlasti přitom nedošlo k žádné pozitivní zdokumentované změně stran zacházení státních orgánů s osobami, které požádaly v zahraničí o mezinárodní ochranu.
6. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí nereflektuje dopady rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život. Správní orgány v této souvislosti překročily meze správního uvážení.
7. Žalobce svou žalobu doplnil, a to jednak podáním ze dne 12. 4. 2021, a dále prostřednictvím ustanoveného zástupce podáním ze dne 9. 6. 2021.
8. V doplnění žaloby ze dne 12. 4. 2021 žalobce nad rámec již uvedeného doplnil, že v březnu 2021 vstoupila v platnost omezení související s epidemií COVID-19, a proto bylo pro něj,

jako cizince prakticky nemožné sehnat nějaké zaměstnání. Zopakoval, že v jeho případě je nutno zohlednit, že nešlo o úmyslné porušení zákona. Žalobce dále namítl, že z průběhu výsledku před správním orgánem I. stupně je zřejmé, že se jej správní orgán blíže nedotazoval na to, co mu přesně ve vlasti v případě návratu hrozí a proč se hrozby obává. Dle názoru žalobce však již ze samotného faktu, že požádal o mezinárodní ochranu, lze usuzovat, že své obavy vnímá jako zásadní překážky návratu. Žalobce též namítl, že správní orgán v rozporu s § 3 správního řádu vyvinul zcela formální úsilí při zjišťování obav žalobce v návratu; žalobce nevěděl, že správní orgán od něj očekává detailní rozvedení jeho obav. Žalobce dále rozporuje závěr žalovaného, že mu v případě návratu do vlasti nic nehrozí; tento závěr dovodil správní orgán pouze na základě obecných informací a situaci žalobce nezkoumal individuálně. Žalobce zdůraznil, že v době svého posledního návratu do vlasti měl platnou zaměstnaneckou kartu, a proto neměl s orgány své země původu žádné potíže. V současné době však žádné platné povolení nemá, tudíž bude státním orgánům jeho vlasti jasné, že v cizině pobýval buď nelegálně, nebo jako žadatel o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak zásadně pochybil, pokud individuálně nezkoumal vztah žalobce k státním orgánům jeho vlasti. V této souvislosti se žalobce nově zmínil, že ve vlasti měl opakované problémy s policií, která ho (i fyzicky) napadala v souvislosti s jeho podnikáním, čehož důsledkem byly jeho potíže s nalezením práce. Pokud člověk v zemi původu žalobce nepracuje déle než 3 měsíce, dopouští se porušení zákona o výtržnictví, za což může být odsouzen. Dále žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2018, čj. 4 Az 68/2017-58, z něhož též částečně citoval, v němž bylo provedeno srovnání situace v zemi původu žalobce oproti roku 2015, z něhož vyplynulo, že k žádnému zlepšení nedošlo.

9. Žalobce též odkázal na svůj špatný zdravotní stav, kdy podstoupil v prosinci 2020 operaci kýly a v únoru 2021 operaci nádoru ve tváři, kam pravidelně dochází na kontroly
10. V doplnění ze dne 9. 6. 2021 žalobce nad rámec již uvedeného namítl, že v ČR žije spořádaný život, byl si schopen sehnat zaměstnání a prostředky své obživy získával vždy prací. Aktuálně bylo žalobci též uděleno povolení k zaměstnání Úřadem práce – krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu, a znovu si začal vydělávat prostředky na svou obživu v restauraci U Prince. Pracovní zařazení mu znemožnila až pandemie COVID-19, to se však mění. K těmto skutečnostem správní orgány ve svých rozhodnutích nepřihlíděly. Ukončení pobytu žalobce v ČR pro něj znamená zásah do jeho práva na soukromý život podle čl. 8 Úmluvy.
11. K bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce uvedl, že mu hrozí špatné zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy, posouzení správních orgánů je ryze formalistické a nepřezkoumatelné. Jako podklad pro vydání rozhodnutí sloužilo neaktuální stanovisko o možnosti vycestování, téměř rok staré. Žalobce v této souvislosti navrhl, aby bylo žalovanému uloženo opatřit si revizní závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu. Žalobce uvedl, že jeho vlast je autoritářským totalitním státem nerespektujícím základní lidská práva a svobody, státem s naprostou kontrolou státní ideologie nad vším. Žalobce se obává neodůvodněného pronásledování ze strany policie v jeho vlasti, neboť poté, co mu vypršelo platné povolení k pobytu, jej bude považovat za žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce nově uvedl, že již v minulosti se stal obětí persekuce ze strany státních orgánů jeho vlasti, kdy byl fyzicky bit, od té doby byl domovskými úřady výrazněji sledován. Skutečnost, že se v minulosti krátkodobě do vlasti vrátil a vycestoval zase zpět do ČR bez problémů, je zcela irrelevantní, neboť v té době měl platné povolení k pobytu; nyní je však

situace odlišná, a bude vnímán jako osoba rozvracející režim. V případě návratu do vlasti by tak zcela jistě byl vystaven persekuci ze strany režimu panujícího v jeho vlasti. Žalobce též namítl, že zpráva o možnosti žalobce vycestovat je v diametrálním rozporu s dalšími aktuálními zprávami mezinárodních orgánů, jež naopak stále potvrzují neutěšenou situaci ve vlasti žalobce. Žalobce k tomu odkázal na usnesení Evropského parlamentu ze dne 10. 6. 2021, o stavu lidských práv a politické situaci na K. (2021/2745(RSP)), a dále na výroční zprávu Meziamerické komise pro lidská práva (IACHR) za rok 2020, resp. kapitulu o vlasti žalobce v bodě IV. B, obecně na zprávy Human Rights Watch, Prisoners Defenders, Freedom House, International IDEA, a další zprávy z roku 2019 či 2018, jakož i na zprávu K. observatoře lidských práv (CDH) za období posledních 12 měsíců do května 2021 o represivních opatřeních a svévolném zadržování osob, které pouze potvrzují, že v zemi původu žalobce panuje velmi represivní režim a nedochází v něm k žádným změnám. Podle některých z citovaných zpráv je v zemi původu žalobce k říjnu 2020 odhadem 125 až 138 politických vězňů.

12. K otázce zásahu do soukromého života žalobce poukázal na své sociální a kulturní vazby v ČR; v ČR pobývá již několik let, vždy se živil prací, kdy ztrátu práce zapříčinila až situace spjatá s pandemií COVID-19. Aktuálně však žalobce disponuje novým povolením k zaměstnání ze dne 31. 5. 2021, které navrhl jako důkaz. Žalobce tedy nijak nezatěžuje sociální systém ČR. Jeho sociální vazby jsou proto silné. S odkazem na rozsudek ESLP ve věci stížnosti č. 46410/99 z 18. 10. 2002 žalobce poukázal na to, že čím déle se cizinec zdržuje na území hostitelského státu, tím silnější jsou jeho vazby na tento stát, a naopak, slábnou vazby k zemi jeho státní příslušnosti. Obsahem práva podle čl. 8 Úmluvy je pak v souladu s další odkazovanou judikaturou ESLP (stížnosti č. 2346/02 a č. 53176/99) též právo rozvíjet vztah k druhým lidem a okolnímu světu a sociální identifikace jednotlivce. ESLP v těchto věcech dospěl k závěru, že vyhoštění dlouhodobě usazeného cizince představuje zásah do práva na soukromý život, a to bez ohledu na existenci efektivního rodinného života.
13. Dále žalobce namítl též porušení zásady proporcionality. Odkázal na třístupňový test proporcionality, a to test vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti v užším smyslu. Žalobce v tomto ohledu za zásadní označil hodnocení legitimacy sledovaného cíle. Tímto cílem má v daném případě být vynucování respektu cizinců k právním normám ČR v oblasti pobytu cizinců. Žalobce však zopakoval, že si nebyl vědom svého protiprávního jednání, a jakmile se o něm dozvěděl, začal jej řešit. Proto je dle jeho názoru zcela nepochopitelné, jaký legitimní cíl má být v jeho případě dosažen, když se jednalo o omluvitelný právní omyl. Žalobce též zpochybnil, zda cíl ukončení pobytu těch cizinců, kteří nedodrželi právní předpisy upravující pobytový režim, možno považovat za legitimní. Legitimita přitom musí být založena jak v normě psaného práva, tak v právu přirozeném. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 1937, čj. 2310/35, žalobce uvedl, že správní orgán se musí zabývat otázkou legitimacy cíle, tj. v čem spatřuje cíl vydávaného aktu, a jak jej bude tímto rozhodnutím docíleno. Jinak řečeno, dle žalobce je nutno zohlednit tu skutečnost, že mohl své jednání ovlivnit a svého omylu se vyvarovat. Na základě těchto úvah pak žalobce dospěl k závěru, že cíl sledovaný správním aktem nelze považovat za legitimní v materiálně pojatém právním státě. Žalobce dále rozebíral jednotlivé kroky testu proporcionality, kdy dochází k závěru, že bylo možno uložit mírnější opatření dle § 50a zákona o pobytu cizinců, tj. povinnost opustit území ČR. Pokud je tedy legitimní cíl definován jako zamezení neoprávněného pobytu na území ČR,

pak tohoto cíle lze skutečně dosáhnout i mírnějším opatřením. Proto uložené opatření nesplňuje podmínku potřeby.

14. Žalobce dodal, že z hlediska přiměřenosti (v užším smyslu) bude jemu způsobená újma mnohem vyšší, než výhody pro veřejný zájem. Žalovaný přitom veřejný zájem vyhodnotil nesprávně, neboť nevzal v úvahu, že žalobce by mohl odvádět daně z pracovní činnosti a jeho přítomnost na území ČR by mohla znamenat přínos pro národní hospodářství. K tomu žalobce uvedl, že o něj projevil zájem restaurace U Prince, pro kterou absolvoval lékařské prohlídky, které přiložil jako důkaz. Žalobce tak považuje napadené rozhodnutí v otázce testu proporcionality za nepřezkoumatelné.
15. Žalobce s ohledem na vše uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc mu vrátil k novému projednání.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě a k jejím následným doplněním nesouhlasil s obsahem žalobních námitek a žalobní argumentace podle něj není způsobilá zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a žalobci byl poskytnut dostatečný prostor ke sdělení všech podstatných skutečností i k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Žalovaný tvrdí, že nepominul obsah výpovědi žalobce, ani posouzení přiměřenosti dopadů, k čemuž odkázal na příslušné strany svého rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Upozornil na to, že u žalobce byla jako přiměřená shledána doba vyhoštění na 6 měsíců za 7 měsíců trvající nelegální pobyt na území. K možnosti vycestování žalobce odkázal na závazné stanovisko ve věci vydané s tím, že informace, které byly podkladem pro jeho vydání, obsahu žaloby nenasvědčují. Žalovaný je toho názoru, že značně nekonkrétní žalobní námitky nemohou zpochybnit závěry a postup správních orgánů, sdělení žalobce totiž nekorespondují s namítanými pochybeními. Odkázal dále na obsah správních spisů.
17. Námitka, že žalobce v důsledku svého dlouhého pobytu mimo vlast, bude doma považován za žadatele o mezinárodní ochranu, či rozvraceče režimu, je dle žalovaného ryze spekulativní. Žalovaný též upozornil, že předmětem řízení o žalobě není posouzení zákonnosti či věcné správnosti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, avšak, i kdyby tomu tak bylo, žalovaný se s odkazem na § 19 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) ohradil proti poskytování informací o tom, kdo je žadatelem o mezinárodní ochranu. Žalovaný dodal, že sám žalobce však tuto námitku relativizuje tím, že disponuje novým rozhodnutím Úřadu práce o povolení k zaměstnání. Žalovaný zopakoval, že skutkový stav ve věci žalobce byl zjištěn dostatečně, všechny námitky žalobce byly dostatečně vypořádány, nebyla porušena ustanovení Úmluvy ani Listiny, a délka uloženého správního vyhoštění je zcela přiměřená a adekvátní.
18. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud projednal věc při jednání nařízeném na 30. 8. 2021, za účasti ustanoveného tlumočníka do jazyka španělského, neboť shledal potřebu provést dokazování listinnými důkazy navrženými žalobcem. Při jednání setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích a procesních návrzích.

20. Soud provedl důkaz těmito listinami navrženými žalobcem v doplnění žaloby ze dne 9. 6. 2021: (i) povolením k zaměstnání ze dne 31. 5. 2021, vydaným Úřadem práce ČR – krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu, čj. ABA-10904-2021-za (dále jen „pracovní povolení“), a (ii) žádostí o provedení vstupní pracovnělékařské prohlídky a posouzení zdravotní způsobilosti ve vztahu k práci, resp. (iii) lékařským posudkem o zdravotní způsobilosti ve vztahu k práci ze dne 24. 5. 2021, evidenční číslo posudku 211692.
21. Z pracovního povolení vyplynulo, že bylo žalobci uděleno k jeho žádosti ze dne 19. 5. 2021 v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, podle § 92 odst. 1 a § 97 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, pro zaměstnavatele [...], pro druh práce s kódem 51203 pomocní kuchaři, s místem výkonu práce M. XXX/XX, P. 1, a to na dobu od 1. 6. 2021 do 31. 5. 2023.
22. Z žádosti o vstupní pracovnělékařskou prohlídku ve spojení s lékařským posudkem ze dne 24. 5. 2021, vyplynulo, že žalobce je zdravotně způsobilý k výkonu práce pro zaměstnavatele [...], v pracovním zařazení jako pomocný kuchař v jednosměnném provozu.
23. Soud naopak návrh na provedení důkazu revizním závazným stanoviskem k možnosti vycestování žalobce zamítl. Žalobce jednak tento návrh důkazu v rámci správního řízení nijak nepožadoval, nenamítal jeho obsah v rámci odvolacího řízení, a na výzvu správního orgánu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (včetně závazného stanoviska k možnosti vycestování) nijak nereagoval. Žalobce taktéž v rámci odvolání nijak nezpochybňoval zprávy o zemi jeho původu, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač tak učinit mohl a měl. Tyto zprávy, které Ministerstvo zahraničních věcí ČR aktualizovalo prostřednictvím zastupitelského úřadu v H. ke dni 3. 1. 2020 (*přípis čj. X založený ve správním spisu je přitom zjevně omylem datován 3. 1. 2019, což jednoznačně vyplývá z kontextu přípisu, kdy se odkazuje na žádost žalovaného o informace o zemi původu ze dne 4. 10. 2019, tj. logicky nutně časově předcházející odpovědi na ní – pozn. soudu*) přitom poskytují dostatek relevantních informací týkajících se bezpečnostní situace v zemi původu žalobce a postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, které nemohly být účinně zpochybněny zcela obecnými tvrzeními žalobce o tvrdém policejním režimu v jeho vlasti, nijak individuálně nevztaženými na situaci žalobce, a vyjadřujícími pouze hypotetickou obavu žalobce (viz též dále). Proto soud považoval tento návrh důkazu též za nadbytečný.
24. Žalovaný dále v průběhu jednání soudu předložil rozhodnutí žalovaného o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce ze dne 14. 1. 2021, čj. X, kterým žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné její formě. Toto rozhodnutí soud založil do spisu, avšak neprováděl jím důkaz, neboť provedení důkazu touto listinou by s ohledem na předmět tohoto řízení bylo nadbytečné. Toto později vydané rozhodnutí totiž nemohlo mít žádný vliv na skutečnost, zda bylo napadené rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno v souladu se zákonem, či nikoliv. Proto se soud nezabýval ani reakcí žalobce při jednání, že toto rozhodnutí dosud neobdržel a o jeho vydání neví (*s ohledem na kopii potvrzení žalovaného ze dne 18. 5. 2021, vydaného pro účely Úřadu práce, které žalobce soudu předložil společně s doplněním žaloby ze dne 9. 6. 2021, z něhož vyplynulo, že žalobce byl od 7. 9. 2020 žadatelem o mezinárodní ochranu, ke dni 17. 2. 2021 mu azyl udělen nebyl a dne 22. 2. 2021 podal proti rozhodnutí žalobu, však lze mít pochybnosti o pravdivosti tohoto tvrzení žalobce. Soud však tuto skutečnost žádným způsobem ve vztahu k projednávané věci žalobce neposuzoval,*

a nepovažoval ani za nezbytné provádět uvedeným potvrzením důkaz s ohledem na jeho nadbytečnost).

25. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba **není důvodná**.
26. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se dne 7. 9. 2020 dostavil do Příjímacího střediska Bělá Jezová za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Lustrací v evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobci byl ukončen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s nabytím právní moci dne 14. 5. 2019 a zaměstnanecká karta byla zneplatněna ke dni 15. 2. 2020. Vzniklo tak podezření, že žalobce pobývá v ČR od 16. 2. 2020 neoprávněně (viz úřední záznam ze dne 11. 9. 2020, čj. X).
27. Dne 15. 9. 2020 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. X).
28. Správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění poté žalobce vyslechl dne 15. 9. 2020 za účasti tlumočnice do španělského jazyka. Z protokolu o tomto výsledku (čj. X) vyplynulo, že žalobce je svobodný, ve vlasti má přítelkyni, s níž vychovává dceru ve věku 6 let. Rodiče již nemá, v zemi původu žalobce ještě žijí jeho dva bratři a jeho dospělá dcera (23 let). Žalobce dále uvedl, že má ukončenou základní školu, v zemi původu pracoval v textilní továrně, na ovocných plantážích, a naposled ve firmě, která vyráběla příkrývky. Z vlasti vycestoval proto, že se tam nedá žít, vydělával 10 dolarů měsíčně, ale náklady na život jsou daleko vyšší. V ČR dostal nabídku práce od svého kamaráda, který mu vyřídil všechny potřebné doklady, přicestoval letecky v roce 2018, někdy v zimě, ČR byla jeho cílovou zemí. V ČR pracoval asi rok a dva měsíce jako montér ve firmě B., která vyrábí kola, v prosinci 2019 odešel. Jeho pracovní poměr byl dle jeho názoru ukončen poté, co se mu nelíbilo, že má za 12 hodin práce menší plat jako Češi, kteří pracovali jen 8 hodin. Poté již nepracoval, seznámil se s K., která ho živila. Žalobce neumí český jazyk, proto bylo pro něj složité sehnat práci. Po ukončení pracovního poměru odcestoval v prosinci 2019 zpět do vlasti, aby navštívil dceru a přivezl jí dárky, do ČR se vrátil v lednu 2020, od té doby se zdržoval v ČR nepřetržitě, po příletu vyžadoval u předchozího zaměstnavatele svou pracovní dokumentaci, avšak neúspěšně. V ČR se žalobce snažil po svém příletu opět najít práci v blízkosti hlavního města, protože však neuměl dobře česky, práci nesehnal. Pak potkal kamarádku, která jej živila. K dotazu správního orgánu, proč nevycestoval po uplynutí 60 dnů ode dne, kdy mu skončil poslední pracovní poměr, žalobce uvedl, že vycházel z délky povolení k dlouhodobému pobytu, který končil až v roce 2021; kdyby věděl, že platnost karty končí dnem ukončení pracovní smlouvy, tak by se dle toho byl býval zařídil. Jiné povolení k pobytu nemá a ani o něj nežádal.
29. Do Příjímacího střediska k podání žádosti o mezinárodní ochranu se dostavil proto, že se od kamaráda dozvěděl, že jeho zaměstnanecká karta již není platná. Kdyby o skončení platnosti věděl, podal by žádost o mezinárodní ochranu již dřív. Dříve nikdy o mezinárodní ochranu nežádal. Důvodem k podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo tvrzení žalobce, že se v jeho vlasti nedá žít, politická situace mu nedovolí být svobodným člověkem a také, že se tam nedá žít z výdělků. K opakovaným dotazům správního orgánu, zda si je vědom svého nelegálního pobytu v ČR žalobce uváděl, že to nevěděl, že by svůj pobyt řešil mnohem dříve, do ČR přijel pracovat, aby mohl posílat peníze své dceři.

30. Žalobce potvrdil, že na území ČR nemá žádné sociální, kulturní či společenské vazby ani majetek, nenachází se zde ani osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu v ČR bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Vůči nikomu na území ČR nemá vyživovací povinnost; nesdílí zde ani společnou domácnost s občanem ČR či EU. Zdravotní pojištění v ČR má pouze z titulu postavení žadatele o mezinárodní ochranu, cítí se zdrav, žádné léky nebere. Trestnou činnost v ČR nepáchal. Nemá žádné finanční prostředky, závazky mu pomáhají platit kamarádi.
31. K dotazu správního orgánu, zda má překážku nebo důvodu, který mu brání v návratu do vlasti, žalobce uvedl, že se tam nechce a nemůže vrátit, kvůli politickému režimu. Do budoucna by chtěl dceru dostat do ČR. V jeho zemi původu policie lidi bezdůvodně vyslýchá a zbytečně obtěžuje. V případě uložení správního vyhoštění bude rozhodnutí respektovat, ale che zde zůstat, žádá, aby nebyl vyhoštěn. Nepotřebuje být seznámen s podklady k vydání závazného stanoviska, všem otázkám i tlumočnicki rozuměl, žádné doplnění výpovědi nežadá, k protokolu nemá námitek, a proto jej podepsal jako úplný a správný.
32. Správní orgán I. stupně si ke svému rozhodnutí obstaral závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 149 správního řádu, ze dne 16. 9. 2020, ev. č. ZS51466, z něhož vyplynulo, že vycestování žalobce do vlasti je možné. Žalovaný při vydávání závazného stanoviska vycházel ze skutečností, které vyplynuly v průběhu správního řízení, a dále z Informace OAMP MV ČR ze dne 3. 9. 2019, K. – Bezpečnostní a politická situace v zemi, a z Informace MZV ČR ze dne 3. 1. 2020, čj. X, o situaci K. po návratu do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí. Žalovaný posuzoval možnost vycestování žalobce v souladu s § 179 zákona o pobytu cizinců, kdy konstatoval, že žalobce v ČR nemá žádné příbuzné, o mezinárodní ochranu požádal teprve poté, co zjistil, že je v ČR nelegálně. Dle názoru žalovaného žalobce neuvedl, a správní orgán sám nenalezl, žádné skutečnosti, na základě kterých by mohlo žalobci hrozit v případě jeho návratu do vlasti skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, a tedy porušení čl. 3 Úmluvy). Judikatura Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) přitom konstantně judikuje, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Úmluvy. Obavu z mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí, či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalovaný s odkazem na vycestování žalobce do vlasti v prosinci 2019 a na jeho návrat do ČR v lednu 2020 upozornil na skutečnost, že ze samotných výpovědí žalobce vyplynulo, že svou vlast opustil dobrovolně a bez jakýchkoliv problémů s platným cestovním dokladem a přes oficiální hraniční přechod (mezinárodní letiště), aniž by mu v tom kdokoli bránil. Pro státní orgány jeho vlasti původu nebyl tzv. zájmovou osobou. Žalovaný proto vyjádřil závažné pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobce, kdy žalobce své potíže zřejmě účelově zveličoval. To žalovaný dovodil ze skutečnosti, že tvrzení žalobce byla obecného charakteru a neurčitého popisu, kdy mohou vycházet pouze z běžné znalosti situace v zemi původu žalobce a nikoliv z jeho osobních prožitků. Dále žalovaný uvedl, že situace ve vlasti žalobce přitom doznala zásadní změny, a odkázal na informaci MZV ze dne 3. 1. 2020 týkající se novely migračního zákona ze dne 26. 10. 2012 (*kdy jde zjevně o chybu v psaní, neboť odkazovaná informace MZV obsahuje datum 16. 10. 2012 – pozn. soudu*) která rozšířila možnosti k. občanů cestovat do zahraničí, kdy je toto nové znění migračního zákona ze strany státní orgánů země původu žalobce v drtivé

většině respektováno. Situace se pro navrátilčí K. z dlouhodobého pobytu v zahraničí zásadním způsobem nemění. Podle zastupitelského úřadu v H. nemají takové osoby zásadní problém a ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či trhu práce. Porušování migračního zákona dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, jejich počet však není vysoký, a navíc, nejde o případ žalobce.

33. Správní orgán I. stupně vydal dne 21. 10. 2020 rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť bylo prokázáno, že se žalobce od 16. 2. 2020 do 7. 9. 2020 (tj. od uplynutí 60 dnů od ukončení jeho posledního pracovního poměru do jeho dostavení se k podání žádosti o mezinárodní ochranu) nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo z vyžádaného závazného stanoviska zjištěno, že jeho vycestování do vlasti je možné.
34. Správní orgán I. stupně se též zabýval nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců (str. 4 a 5). Na základě jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že vyhoštěním k žádnému takovému nepřiměřenému zásahu nedojde; zohlednil jednak závažnost a druh protiprávního jednání žalobce (bezmála 7 měsíců nelegálního pobytu), pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry žalobce, jeho společenské a kulturní vazby na území ČR a intenzitu vazeb k zemi původu žalobce. Vázán závazným stanoviskem ze dne 16. 9. 2020 též odůvodnil, proč neshledal u žalobce překážku k vycestování. Za tento nelegální pobyt uložil správní orgán I. stupně žalobci správní vyhoštění v délce 6 měsíců, přičemž zákonné rozmezí umožňuje uložit zákaz pobytu až do 5 let. K uložení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU (6 měsíců), se správní orgán I. stupně vyjádřil na str. 4 svého rozhodnutí, kdy tato doba byla stanovena po zohlednění závažnosti protiprávního jednání žalobce v dolní hranici zákonem stanovené sazby.
35. Žalovaný odvolání proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl napadeným rozhodnutím. Podle žalovaného dospěl správní orgán I. stupně ke správným skutkovým zjištěním, a to na základě dostatečných podkladů ve správním spise. Správní orgán I. stupně se dle žalovaného rovněž dostatečně zabýval zjištěním překážek ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uloženou dobu vyhoštění na spodní hranici rozpětí shledal žalovaný za přiměřenou zjištěným skutečnostem, přičemž zdůraznil, že šlo o první porušení žalobce. K samotnému protiprávnímu jednání žalovaný na str. 5 uvedl, že ač se může zdát, že samo o sobě nevykazuje známky značné nebezpečnosti, je třeba mít na paměti, že zájmem státu je, aby cizinci dodržovali pobytový režim a plnili své povinnosti. Dle názoru žalovaného je z bezpečnostního hlediska značným rizikem tolerovat pobyt cizince, který je srozuměn s tím, že bude porušovat zákony. S nelegálním pobytem je spojena potenciální nemožnost zajistit si zákonným způsobem prostředky k obživě, což vede k dalšímu protiprávnímu jednání na úseku zaměstnanosti, pracovních právních předpisů, daňových předpisů, atd. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně uvedl, že věk ani zdravotní stav žalobce v možnosti vycestování do vlasti nijak neomezuje, v ČR nemá přitom vybudováno zázemí sociálního nebo ekonomického charakteru, pobýval zde oprávněně pouze několik měsíců. Naopak, ve vlasti má přítelkyni, malou dceru, dva bratry, a dospělou dceru. Nic proto nevylučuje, aby se tam vrátil a žil do doby, než si opatří potřebné doklady k pobytu jinde. Tvzení žalobce o možném pronásledování policií považoval žalovaný za ničím nepodložené a dodal, že nemůže ospravedlnit jeho setrvání v ČR po skončení platnosti povoleného pobytu. Žalovaný dále s odkazem na judikaturu Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 219/04 a sp. zn. Pl. ÚS 26/07 uvedlo, že v případě žalobce

nelze v souvislosti s uloženým správním vyhoštěním mluvit o nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života; jde o zásah, který je v souladu se zákonem a způsobem v demokratické společnosti nezbytným pro ochranu legitimních zájmů.

36. V souvislosti s posouzením možnosti vycestování žalobce do vlasti žalovaný upřesnil, že jí neposuzoval správní orgán I. stupně, ale bylo vyžádáno v souladu se zákonem, kdy výrok rozhodnutí byl formulován s ohledem na toto závazné stanovisko. Žalovaný dodal, že žalobce byl vyzván, aby se k obsahu a k podkladům vyjádřil, žalobce však na tuto výzvu nereagoval a obsah závazného stanoviska nezpochybnil ani v odvolání, pouze zopakoval to, co již uvedl dříve. Žalovaný v této souvislosti odkázal na obsah informace MZV ze dne 3. 1. 2020, který stručně zrekapituloval na str. 6 napadeného rozhodnutí, včetně novely migračního zákona ze dne 16. 10. 2012. Dodal, že zastupitelský úřad v H. neeviduje žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob v případě neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Rovněž nemá žádnou informaci o tom, že by docházelo ke znevýhodňování či diskriminaci těchto osob ze strany státních orgánů. Problémy s možností vycestovat z vlasti žalobce jsou evidovány pouze v souvislosti s občanskými aktivisty a nezávislými novináři, označovanými jako tzv. „r.“, kdy počet těchto lidí se týká cca. 200 osob. Žalovaný též upozornil, že žalobce v prosinci 2018 ze země původu vycestoval bez problémů na vlastní cestovní pas, v prosinci 2019 se do vlasti opět bez potíží vrátil a v lednu 2020 znovu z vlasti vycestoval, kdy mu státní orgány – stejně jako předtím – nijak nebránily. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nepatří do okruhu osob, kterým by hrozilo při vycestování nebo návratu jakékoliv omezení.
37. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
38. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
39. Podle § 119a odst. 2 téhož zákona [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
40. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
41. Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců (1) [v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (2) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

42. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
43. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 16. 2. 2020 do 7. 9. 2020, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt z důvodu ukončení pracovního poměru, do dne, kdy se dostavil k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období. Předmětem tohoto řízení je přezkoumání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Úkolem soudu je tedy zkoumat, zda byly splněny podmínky pro jeho vydání, včetně přiměřenosti tohoto rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
44. Žalobce poukazuje na to, že v případě jeho vyhoštění bude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života, což je v rozporu s čl. 8 Úmluvy, jednak bude jeho navrácení v rozporu s čl. 3 Úmluvy, neboť mu ve vlasti hrozí nelidské či ponižující zacházení ze strany státních orgánů.
45. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Na samotný závěr o porušení některé ze skutkových podstat § 119 zákona o pobytu cizinců přitom nemá vliv zavinění žalobce, tj. úmysl nebo nedbalost, je však zpravidla okolností, kterou správní orgány zohledňují při stanovení samotné délky správního vyhoštění, a to dle individuálních okolností každého případu. Námitka, že žalobce se svého protiprávního jednání dopouštěl nevědomě, je tak z pohledu závěru o splnění podmínek podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců irelevantní, a správní orgány nebyly povinny k této skutečnosti přihlídnout při úvahách, zda správní vyhoštění žalobci uložit, či nikoliv.
46. Soud, a ostatně ani správní orgány, nijak tvrzení žalobce, že se dopouštěl nelegálního pobytu na území ČR nevědomě, nevyvrací. Tato skutečnost však žalobce nezbavuje povinnosti, že si měl být vědom podmínek oprávněnosti svého pobytu na území jiného státu. Následně, když zjistil, že tyto podmínky nesplňuje, pak zvolil cestu k legalizaci svého pobytu prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv cestou řádného povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana však primárně není prostředkem k legalizaci pobytu cizince na území jiného státu a smysl tohoto institutu spočívá jinde (to však není předmětem tohoto řízení). Proto, stavěl-li žalobce svou žalobní obranu na tvrzení, že hned, jak se dozvěděl o svém nelegálním pobytu, začal věc „řešit“ tím, že požádal o mezinárodní ochranu, nebo tvrzení, že pokud by o svém nelegálním pobytu věděl, podal mi žádost o mezinárodní ochranu dřív, spíše nahrává verzi o účelovosti jeho jednání s cílem co nejdéle prodloužit svůj pobyt na území ČR, nikoliv tomu, že již podání samotné žádosti nasvědčuje závažnosti důvodů, pro které byla podána. Soud přitom vychází z úvahy, že pokud by žalobce skutečně pociťoval hrozbu pronásledování nebo vážné újmy v zemi jeho původu, měl dostatek příležitostí i času požádat o mezinárodní ochranu mnohem dříve (kdy se tak u žadatelů o mezinárodní

ochranu zpravidla děje již při vstupu do jiné země); sám ovšem přiznal, že tak učinil až poté, kdy se dozvěděl, že ztratil oprávnění v ČR pobývat.

47. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona, kterého se žalobce obecně dovolává i v doplnění žaloby. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly, a žalobce to ani v žalobě nijak konkrétně netvrdil. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu s přítelkyní a jejich malou dcerou. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Není rodinným příslušníkem občana ČR ani občana EU, s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá vůči nikomu zde pobývajícimu vyživovací povinnost. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. Podle posledně citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
48. Pokud žalobce namítá nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění do jeho soukromého života v tom, že zde nebude moci pracovat a ve vlasti se nedá vydělat, taková tvrzení nelze považovat z hlediska nepřiměřenosti ve smyslu § 174a. Každé rozhodnutí o správním vyhoštění představuje zásah do soukromého a rodinného života cizince. Podstatou § 174a zákona o pobytu cizinců je zkoumat, zda tento zásah není s ohledem na individuální okolnosti případu nepřiměřený, a představuje tak jakousi korekci tvrdosti zákona. Proporcionalitu (v širším smyslu) možnosti uložení správního vyhoštění cizinci, který se na území ČR zdržuje protiprávně (či z dalších důvodů uvedených v § 119 zákona o pobytu cizinců), však již zhodnotil sám zákonodárce tím, že tuto možnost zakotvil v podobě zákonného ustanovení. V tomto ohledu proto soud nemohl akceptovat sáhodlouhou argumentaci žalobce v doplnění žaloby týkající se třístupňového testu proporcionality. Posuzování přiměřenosti uloženého správního vyhoštění (v užším smyslu) je totiž nutno činit na základě kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců, případně ve světle k tomu se vztahující judikatury ESLP či NSS. K takovému posouzení věci žalobce dle názoru soudu nepochybně došlo (k tomu viz body 34., 35. a 47. výše).
49. Samotná délka správního vyhoštění správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
50. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a argumentovaly k jednotlivým kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců, včetně délky uloženého opatření správního vyhoštění, a to podrobně a zcela

přezkoumatelným způsobem. Délka správního vyhoštění byla stanovena na 6 měsíců. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění při samé dolní hranici zákonem vymezeného rozmezí. Uložení vyhoštění v této délce odůvodnily správní orgány zejména tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání poprvé. Zdůraznily však i závažnost žalobcova pochybení.

51. Takto odůvodněná délka uloženého správního vyhoštění je dle názoru soudu dostačující a v souladu se zákonem, přičemž soud neshledal, že by žalovaný překročil výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužil. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Z úřední činnosti je soudu rovněž známo, že za stejnou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění příslušné správní orgány ve své praxi (*a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu*) ukládají správní vyhoštění v mnohem delší době za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby). Soud dále odkazuje na svá nedávná rozhodnutí ve věcech sp. zn. 1 A 16/2021, 1 A 26/2021, 1 A 36/2021, 1 A 37/2021, či 1 A 40/2021 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), v nichž bylo za neoprávněný pobyt cizinců v délce obdobné, jako u žalobce (6 a více měsíců) uloženo správní vyhoštění v délce dvou let bez existence dalších přitěžujících okolností (jako např. trestní minulost cizince či současný výkon nelegální práce), které nebyly shledány ani v případě žalobce. Je tak zřejmé, že správní orgány uložily žalobci velmi mírné opatření správního vyhoštění, neboť v obdobných případech ukládají správní vyhoštění spíše v délce jednoho roku či dvou let. S ohledem na výše uvedené nemůže soud souhlasit s žalobcem v tom, že by v daném případě bylo uložené vyhoštění v délce 6 měsíců nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.
52. V tomto ohledu soud dále uvádí, že žalobci není nijak správními orgány vyčítáno, že zde určitou dobu (legálně) pracoval, a poté naopak, ještě v době platnosti zaměstnanecké karty, již nepracoval (tj. nezkonsumoval plnou délku platnosti zaměstnanecké karty). Otázka samotného výkonu práce na území ČR ostatně vůbec neměla na závěr správních orgánů ohledně nutnosti uložit správní vyhoštění žádný vliv. Dle názoru soudu, naopak, měla polehčující vliv na délku uloženého správního vyhoštění. Předmětem správního řízení byla pouze otázka oprávněnosti jeho pobytu na území ČR. Pokud žalobce v průběhu platnosti zaměstnanecké karty (tj. povolení, které žalobce opravňuje k pobytu v ČR z důvodu zaměstnání) přišel o zaměstnání, a to nikoliv z důvodu pandemie COVID- 19, jak v rozporu se svou výpovědí dne 15. 9. 2020 tvrdí v doplnění žaloby, nýbrž z důvodu, že si stěžoval na nižší mzdu ve srovnání s českými zaměstnanci (viz k tomu jeho vlastní výpověď zaznamenaná v protokolu o výsledku ze dne 15. 9. 2020, čj. X), bylo na něm, aby se zajímal o podmínky platnosti svého povolení k pobytu. Žalobce si však prokazatelně podmínky svého dalšího oprávněného pobytu nezjišťoval a nezajímal se o to, jaký vliv může mít ztráta zaměstnání na oprávněnost jeho pobytu v ČR. Soud proto nemůže akceptovat tvrzení žalobce, že se dopustil jakéhosi právního omylu, a to dokonce omluvitelného. Naopak, bylo povinností žalobce, aby v případě, že hodlal pobývat

a pracovat na území ČR, dodržoval příslušné právní předpisy. Pokud tak nečinil, nešlo v případě jeho nelegálního pobytu o právní omyl, nýbrž o nedbalost, či prostý nezájem.

53. Snaha o zlepšení finanční situace žalobcovi rodiny v jeho zemi původu vlastní práci, jakkoliv ji soud vnímá jako chvályhodnou a lidsky pochopitelnou, či argument, že výkon (legální) práce žalobce v ČR je pro zemi přínosný z hlediska národního hospodářství a z hlediska daňového, jsou při tom pro úvahy o naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění, či o neexistenci legitimacy dosahovaného cíle, zcela mimoběžné. Jinak řečeno, tyto argumenty nemohou být důvodem pro upuštění od uložení správního vyhoštění, či pro uložení jiného, mírnějšího opatření (např. podle § 50a zákona o pobytu cizinců).
54. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce neuváděl žádné relevantní skutečnosti, které by správním orgánům signalizovaly nutnost odlišného postupu, než ke kterému přistoupily. Navíc, v průběhu soudního řízení tyto skutečnosti žalobce měnil, a v některých si dokonce protiřekl. Tak předně žalobce sám výslovně v rámci svého výslechu uváděl, že zde nemá žádné sociální, kulturní či ekonomické vazby, v doplnění žaloby však toto tvrzení zcela otáčí, a dokonce uvádí, že zde má silné sociální vazby. Tato tvrzení však ničím nedokládá, opírá je pouze o to, že aktuálně disponuje novým povolením k zaměstnání ze dne 31. 5. 2021 (viz bod 20. až 22. výše). Samotné toto potvrzení, které navíc v době posuzování správního orgánu ani neexistovalo, ve spojení s dalšími tvrzeními žalobce, zejména s původním jeho vyjádřením, že zde žádné vazby, rodinu ani majetek nemá, proto nepotvrzuje tvrzení o silných sociálních vazbách žalobce. Dále žalobce též uváděl, že zde má v Praze kamarádku – K. – která jej živí, o jiných sociálních vazbách se však žalobce nezmiňoval. Z ničeho tedy neplyne, že by zde žalobce měl v ČR dostatečně silné sociální, kulturní či ekonomické vazby, které by jeho vycestováním utrpěly nepřiměřený zásah. Soud pak doplňuje, že ani samotná délka žalobcova pobytu na území (od r. 2018) není nikterak dlouhá, aby sama o sobě odůvodňovala silné navázání žalobce na území ČR.
55. Lze proto učinit dílčí závěr, že uložení správního vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
56. Pokud žalobce namítl, že mu v případě návratu hrozí ponižující a nelidské zacházení, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že obavy žalobce jsou toliko hypotetické, neboť žalobce toto své tvrzení opírá pouze o obecnou situaci v zemi jeho původu a dosud žádné problémy se státní mocí neměl. K tomu je nutno zdůraznit, že v řadě svých tvrzení si žalobce opět zcela protiřekl.
57. Jako hlavní důvod nemožnosti svého vycestování žalobce uvedl, že na rozdíl od svého posledního vycestování do vlasti, nedisponuje pracovním povolením, a tak z pohledu státních orgánů jeho země původu bude v případě jeho návratu vystaven riziku pronásledování z důvodu rozvrácetví, neboť bude evidentní, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. V doplnění žaloby ze dne 9. 6. 2021 však žalobce naproti tomu sám soudu prezentoval, že již takovým povolením disponuje, a tudíž sám vyvrátil nemožnost svého vycestování z tohoto důvodu. V každém případě však soud upozorňuje na informaci o zemi původu, kterou si opatřil žalovaný, resp. správní orgán I. stupně ze dne 3. 1. 2020, která se výslovně zaměřuje na zjištění ohledně postavení osob, které se do země původu žalobce vrací po delším pobytu v zahraničí, či na osoby žádající o azyl v zahraničí. Z ní jednoznačně vyplynulo, že žalobci v zemi původu nehrozí v souvislosti s jeho žádostí o mezinárodní ochranu žádné nebezpečí, které žalobce uváděl. Z této informace naopak vyplynulo, že zastupitelský úřad neeviduje žádný případ postihu ze

strany státních orgánů či ze strany soukromých osob vůči neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu, nejsou ani informace o tom, že by tyto osoby byly systematicky znevýhodňovány nebo diskriminovány ze strany státních orgánů. Neexistují ani informace o tom, že by státní orgány země původu žalobce v zahraničí systematicky sledovaly osoby v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu, nelze však vyloučit, že v případě žádosti o obnovení trvalého pobytu bude zastupitelský úřad země původu žalobce tuto skutečnost zjišťovat. Dále z informace MZV ČR ze dne 3. 1. 2020 vyplynul podrobný popis postupu státního příslušníka země původu žalobce vůči státním orgánům v případě, že překročil dobu pobytu v zahraničí 2 roky, kterou novelizovaný zákon připouští jako maximální nepřetržitou dobu pobytu v zahraničí, případně mu skončila doba platnosti cestovního pasu, a možnosti jeho repatriace, a to i v případě, že nedodržel postup v době maximálního nepřetržitého pobytu v zahraničí.

58. Z uvedeného vyplývá, že nic z toho, co žalobce tvrdí, nemá oporu ve zjištěných informacích o zemi původu žalobce, resp. že tato jeho tvrzení na jeho věc nedopadají. Žalobce není občanský aktivista, ani nezávislý novinář, sám se o politiku nijak nezajímá. Způsob vyřízení dokladů pro obnovení svého statusu v zemi původu, které bude muset v případě svého návratu podstoupit, přitom dopadá stejně na všechny osoby v jeho postavení, pokud nespádají do skupiny „r.“, a samotné administrativní překážky nelze považovat za mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy, ani za zásah do jeho soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy.
59. Pokud žalobce argumentuje odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2018, čj. 4 Az 68/2017-58, ve kterém soud provedl srovnání situace v zemi původu žalobce v roce 2015 a 2017 se závěrem, že k žádné změně nedošlo, soud uvádí, že tento odkaz je na danou věc nepřipadný. Soud předně uvádí, že v odkazovaném případě soud posuzoval zcela jinou otázku, neboť v uvedené věci se zabýval žalobou proti rozhodnutí žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany cizince pocházejícího ze země původu žalobce podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Pro tamní věc tak byla podstatná zcela jiná kritéria posouzení, a to, zda žalovaný správně a přezkoumatelným způsobem shledal a vyhodnotil zásadní změnu situace v zemi původu s ohledem na důvod, pro který původně doplňkovou ochranu tamnímu žalobci udělil (zde zjednodušeně řečeno podání žádosti o mezinárodní ochranu, byť odůvodnění udělení doplňkové ochrany bylo složitější a následně mu byla vytčena absence preciznosti). Soud v tamní věci napadené rozhodnutí zrušil z důvodu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. z důvodu, že skutkový stav byl v rozporu s obsahem správního spisu, resp. neměl v něm oporu, neboť ze shromážděných informací o zemi původu zásadní změna okolností nevyplývala. Vada tamního žalovaného tedy spočívala v tom, že z těch informací a podkladů, které pro své rozhodnutí shromáždil, zásadní změna okolností nevyplývala, nikoliv v tom, že k ní objektivně nedošlo. To však nemůže nijak ovlivnit závěry žalovaného v nyní posuzované věci, neboť správní orgány zde vycházely z jiných shromážděných podkladů a při vydání svého rozhodnutí postupovaly dle jiných podmínek a jiného zákona. Soud dále uvádí, že informace o zemi původu, z nichž vycházel žalovaný v nyní posuzované věci, jakož i závazné stanovisko k možnosti vycestování, obsahovalo aktualizované informace k lednu 2020. Být se žalovaný v obou kauzách též opíral zejména o novelu migračního zákona z roku 2012, v odkazovaném případě nebylo vysvětleno, proč tuto novelu nezohlednil u tamního žalobce již v původním udělení doplňkové ochrany.

60. V této souvislosti je nutno dále připomenout, že žalobce se k obsahu informací o zemi původu měl možnost vyjádřit a namítnout jejich obsah již v řízení před správními orgány, tuto možnost však odmítl a nepožadoval ani další doplnění informací, týkajících se jeho vlasti. Sám se tak svým přístupem připravil o možnost účinně stav v jeho zemi původu namítat, a pokud tak činí až v řízení před soudem, musí počítat s tím, že jeho postup lze vnímat jako účelový, s cílem co nejvíce prodloužit svůj pobyt na území ČR. Nelze totiž přehlédnout, že žalobce od počátku řízení tvrdil, že do ČR přicestoval z čistě ekonomických důvodů, neboť v jeho zemi původu nemá takové možnosti výdělků. Tato skutečnost a neochota žalobce opustit území ČR však nijak neprokazuje, že žalobci hrozí v případě návratu do vlasti porušení čl. 3 Úmluvy, anebo že by byl více než kdokoliv jiný ze státních příslušníků jeho země původu v obdobném postavení vystaven hrozbě nelidského nebo ponižujícího zacházení. O pravdivosti tohoto tvrzení dle názoru soudu ve shodě s žalovaným svědčí též skutečnost, že žalobce bez jakýchkoliv problémů cestoval na přelomu let 2019 a 2020 do vlasti a zpět, rovněž tak jeho vycestování v roce 2018 proběhlo zcela bez problémů prostřednictvím oficiálního hraničního přechodu (mezinárodního letiště). Pokud žalobce nesouhlasil s obsahem podkladů pro vydané rozhodnutí, či podkladů pro vydané závazné stanovisko mohl a měl tuto skutečnost namítat již v řízení správním. Jestliže tak neučinil, lze to přičítat pouze k jeho tíži. K návrhu důkazu revizním závazným stanoviskem se soud vyjádřil již výše v bodě 23. O aktuálnosti informací opatřených správními orgány ke dni 3. 1. 2020 přitom soud nepochybuje, a musí znovu zopakovat, že žalobce jednak tyto podklady nijak nezpochybňoval, jednak ani v řízení před soudem ničeho neuvedl ve vztahu k jeho tvrzení, že právě jemu ve vlasti hrozí skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se též opíral o závazné stanovisko vydané dne 16. 9. 2020, přičemž své rozhodnutí vydal dne 21. 10. 2020, nejde tedy o rok staré závazné stanovisko, jako se žalobce snaží namítat v doplnění žaloby.
61. Soud k tomu připomíná znění poslední věty § 174a zákona o pobytu cizinců, podle které je cizinec povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*. Pokud nebyla zjištěna nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na základě zjištění z jeho vlastních tvrzení i z informací o zemi původu žalobce, a žalobce nijak v průběhu správního řízení aktuálnost či obsah shromážděných podkladů a informací nijak nezpochybňoval ani nenavrhoval jejich doplnění, nebylo za této situace dle názoru soudu povinností žalovaného či správního orgánu I. stupně se žalobce dotazovat na podrobné doplnění jeho obav z ponižujícího či nelidského zacházení, či jakkoliv pochybovat o správnosti závazného stanoviska Ministerstva vnitra.
62. Soud nepopírá, že v zemi původu žalobce nevládne demokratický režim tzv. západního typu, a rovněž tak soud nepopírá ani obsah informací o zemi původu, na který žalobce odkázal v doplnění žaloby ze dne 9. 6. 2021. Avšak žalobce nijak konkrétně neuvedl, a to dokonce ani při jednání dne 30. 8. 2021 k výslovnému dotazu soudu, proč a jaké konkrétní nebezpečí mu v případě jeho návratu reálně hrozí, aby bylo možno mluvit o skutečném nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nikdy netvrdil, že byl politický aktivní nebo že by veřejně vystupoval proti režimu v jeho vlasti, a proto by měl být v hledáčku státních orgánů své země, jako je tomu u občanských aktivistů a nezávislých novinářů. Žalobce tedy nelze považovat za zájmovou osobou státních orgánů jeho domovské země, proto i odkaz v rámci doplnění jeho žaloby na zacházení s politickými vězni, byť jej soud nijak nerozporuje, není v případě žalobce jakkoliv

relevantní, pouze prokazuje to, jak se státní orgány staví k politicky aktivním osobám, vystupujícím veřejně proti k. režimu.

63. Žalobce dále v rozporu se svými dosavadními tvrzeními teprve v žalobě, navíc obecně uvedl, že měl v zemi původu problémy s perzekucí ze strany domovské policie, že byl dokonce fyzicky napaden, a to v souvislosti s jeho podnikáním, opět však svá tvrzení nijak blíže nekonkretizuje, ani nevysvětluje, proč tato tvrzení neuváděl již dříve v rámci opakovaných dotazů správních orgánů při výslechu. Z provedeného výslechu v rozporu s tvrzeními o podnikání žalobce vyplynulo, že v zemi původu pracoval v textilní továrně, na ovocných plantážích a naposled ve firmě vyrábějící příkrývky; žalobce nikdy neuváděl, že by v zemi původu podnikal. Lze proto uzavřít, že tato tvrzení žalobce uplatil účelově, s cílem dodat své verzi o hrozbě skutečného nebezpečí ve vlasti větší věrohodnost a dosáhnout ve věci neuložení správního vyhoštění.
64. Dále si žalobce též protiřečí ve vlastní argumentaci ohledně jeho zdravotního stavu. V rozporu s tvrzeními uvedenými při výslechu žalobce v doplnění svých majetkových poměrů pro účely rozhodnutí o ustanovení zástupce (č. l. 14 a 21 soudního spisu) uvedl, že podstoupil operaci slepého střeva (*ve skutečnosti však dle doložené propouštěcí zprávy šlo o kýlu – pozn. soudu*) a nádoru v oku, čímž zřejmě měl v úmyslu prokazovat svůj špatný zdravotní stav. Následně však soudu v rámci doplnění žaloby ze dne 12. 4. 2021 doložil, že absolvoval vstupní zdravotní prohlídku v souvislosti se zaměstnáním. Z provedeného dokazování při jednání bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce netrpí žádným zdravotním omezením, které by mu znemožňovalo výkon zaměstnání na pozici pomocný kuchař (viz bod 22.). Soudu navíc ani není zřejmé, čeho se žalobce těmito zprávami ve vztahu k napadenému rozhodnutí snažil prokázat. Pokud tyto lékařské zprávy přikládal žalobce pouze k žádosti o ustanovení zástupce, prokazoval pouze, proč ve dnech 11. – 12. 12. 2020 a 11. 2. 2021 nepracoval (viz propouštěcí zpráva z jednodenních oddělení chirurgie, Palas Athéna, s. r. o., ze dne 12. 12. 2020 a ambulantní zprávu Fakultní nemocnice Bulovka ze dne 11. 2. 2021, č. l. 25 a 29 soudního spisu). Tyto lékařské zprávy však nevypovídají ničeho o tom, proč žalobce nemohl řešit své pobytové oprávnění na území ČR před uplynutím doby platnosti jeho zaměstnanecké karty. K tomu je nutno dodat, že žalobce nikdy netvrdil, že by mu jeho zdravotní stav bránil k podání žádosti o vízum nebo pobyt, či k návratu do vlasti.
65. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

66. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
67. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.
68. Soud žalobci v řízení o žalobě ustanovil zástupce usnesením ze dne 3. 6. 2021, čj. 1 A 4/2021-70. V takovém případě hradí náklady zastoupení stát. Zástupce při jednání dne 30. 8. 2021 na výslovný dotaz soudu uvedl, že za své právní služby účtuje tři úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb (advokátní tarif) - převzetí a příprava právního zastoupení, podání doplnění žaloby ze dne 9. 6. 2021, a účast při jednání dne 30. 8. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3.100 Kč, celkem 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst ještě 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za každý úkon právní služby, celkem 900 Kč. Celkem tedy náleží zástupci žalobce odměna ve výši 10.200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně doložil soudu osvědčení o plátcovství DPH, je potřeba vyčíslenou odměnu zvýšit o odpovídající sazbu DPH 21 %, tj. o částku 2.142 Kč. Celkem tak ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna ve výši 12.342 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně